

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 362/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. októbra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Ing. Lujzou Jurkovičovou, PhD., Domkárska 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 15 C 164/2014 z 18. februára 2015, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7 Co 256/2015 zo 16. novembra 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 95/2017 zo 7. novembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. februára 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva na rovnaké zaobchádzanie podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom

Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 15 C 164/2014 z 18. februára 2015 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 256/2015 zo 16. novembra 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 95/2017 zo 7. novembra 2017 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa podanou žalobou na okresnom súde domáhala zaplatenia sumy 3 858,86 € proti žalovanému Stavebnému bytovému družstvu Bratislava II (ďalej len „žalovaný“) z titulu vydania bezdôvodného obohatenia z nesprávneho vyúčtovania nákladov za služby spojené s bývaním za rok 2010 až 2012. Žalobu sťažovateľka odôvodnila tým, že žalovaný jej počnúc rokom 2006 začal neoprávnene účtovať položky vo vyúčtovaní nákladov za služby spojené s bývaním. Napadnutým čiastočným rozsudkom okresný súd zastavil konanie v časti žaloby o zaplatenie sumy 1 130,15 € z dôvodu jej späťvzatia, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sťažovateľke 1 898,96 €, v časti o zaplatenie 788,35 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 1% ročne zo sumy 1 039 € od 14. júla 2011 do zaplatenia žalobu zamietol a vyslovil, že o zvyšku žaloby o zaplatenie sumy 41,40 €, o zaplatenie príslušenstva pohľadávok a trovách konania rozhodne v konečnom rozhodnutí.

3. Proti rozsudku okresného súdu v jeho zamietajúcej časti podala sťažovateľka v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Poukázala na to, že žalovanému bolo známe už z rozsudku okresného súdu sp. zn. 58 C 130/2009 z 19. januára 2010 v spojení s rozsudkom odvolacieho krajského súdu, že predmetné položky (za roky 2006 a 2007) účtuje neoprávnene, napriek tomu vynucoval ich plnenie od nej aj v nasledujúcich rokoch 2008 až 2012. Odvolací súd sa s argumentáciou sťažovateľky nestotožnil a čiastočný rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny.

4. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol.

5. Sťažovateľka považuje všetky označené rozhodnutia všeobecných súdov za arbitrárne, ktoré majú za následok porušenie jej označených základných práv. Všeobecným súdom vyčíta, že nedali odpovede a nezaoberali sa na ňou nastolené otázky a jej vec nesprávne právne posúdili.

Sťažovateľka v tejto súvislosti argumentuje:

„Rozsudkom OS BA II... bola sčasti zamietnutá žaloba sťažovateľky zo dňa 25.11.2013 za vyúčtovanie nákladov SBD BA II za služby spojené s bývaním za rok 2010 v sume 788,35 EUR. V odôvodnení rozsudku OS BA II uviedol, že žalovaný neoprávnene účtuje vo vyúčtovaní nákladov služby spojené s bývaním za rok 2010, 2011 a 2012, ale nároky sťažovateľky za rok 2010 sú premlčané s poukazom na § 107 ods. 1 OZ subjektívna premlčacia doba, lebo žalovaný vzniesol námietku premlčania. Námietku sťažovateľky, že zo strany žalovaného ide o vedomé zneužitie s úmyslom bezdôvodného obohatenia sa bez právneho dôvodu s poukazom na právoplatný rozsudok spis. zn. 58C/130/2009 zo dňa 13.04.2011 a uplatňuje si svoje právo podľa § 107 ods.2 OZ ako aj k poukázaniu na písomné uznanie dlhu žalovaným. Súd vôbec neodôvodnil uplatnené právo sťažovateľky a o časti uznaného dlhu žalovaným vôbec nekonali.“

6. Sťažovateľka v sťažnosti ďalej poukazuje na relevantné články ústavy a ustanovenia Civilného sporového poriadku, ktoré zaručujú právo na súdnu ochranu, a k tomu dodáva:

„Sme preto toho názoru, že Okresný súd Bratislava II... Krajský súd Bratislava... a Najvyšší súd SR... sa vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami neriadili a aplikovali ich v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky ako aj medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná.

K porušeniu sťažovateľkiných ústavných práv došlo najmä tým, že OS BA II, KS BA a NS SR správne právne posúdili skutkový stav, že ide o bezdôvodné obohatenie bez právneho dôvodu, ale aplikovali nesprávne ustanovenia Občianskeho zákonníka v otázke plynutia premlčacej doby.

OS BA II a KS BA sa bližšie nezaoberali preskúmaním akú premlčaciu dobu majú aplikovať na uplatňované nároky sťažovateľky, resp. či na sporné nároky sa má aplikovať aj objektívna trojročná, resp. desaťročná premlčacia doba. OS BA II posúdil vec len

z hľadiska plynutia subjektívnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 1 OZ. KS BA tiež neskúmal a nezhodnotil, či v tomto prípade sú splnené predpoklady aj pre plynutie objektívnej desaťročnej premlčacej doby v zmysle ustanovenia § 107 ods. 2, resp. všeobecnej premlčacej doby v zmysle § 101 OZ a preto svoj právny názor ani neodôvodnil. Navyiac KS BA nepravdivo uviedol vo svojom odôvodnení na str. 5 v bode 17 rozsudku, že žalobkyňa nepreukázala, či vyúčtovanie nákladov za rok 2010 nastalo po právoplatnosti rozsudku sp. zn. 58C/130/2009 zo dňa 13.4.2011 a uviedol, že to je len tvrdenie žalobkyne a bolo chybou súdu, že si túto skutočnosť riadne neoveril, aj keď žalobkyňa na to jasne poukázala.“

7. Napokon sťažovateľka namietala vady procesu takto:

„Okresný súd Bratislava II svojvôľou rozhodol o nepredložení materiálu NS SR "Rozšírenie Dovolania“ žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16.11.2016 sp. zn. 7Co 256/2015, ktoré bolo doručené dňa 28.02.2017 teda v zákonnej lehote na dovolanie.

Najvyšší súd SR dňa 7.11.2017 sp. zn. 4Cdo 95/2017 rozhodol o neúplnom dovolaní sťažovateľky, čím porušil jej základné právo na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie.“

8. V petite sťažnosti sťažovateľka žiadala vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených základných práv podľa ústavy a dohovoru rozsudkom okresného súdu, rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu, zrušil všetky napádané rozhodnutia všeobecných súdov, vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie, priznal jej primerané zadosťučinenie v celkovej sume 3 500 € a náhradu trov konania.

9. Primerané zadosťučinenie sťažovateľka odôvodnila tým, že so žalovaným vedie niekoľko sporov s rovnakým skutkovým a právnym základom už po dobu 16 rokov, čo znamená pre ňu finančnú záťaž a v neposlednom rade sa to odráža aj na jej zdravotnom stave.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

12. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej

reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05). Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je teda absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej.

14. Podľa č. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

15. Ústavný súd konštatuje, že podstatu sťažnosti tvorí námietka sťažovateľky, že konajúce súdy prvého a druhého stupňa nesprávne vyhodnotili vykonané dokazovanie a v nadväznosti na túto vadu vec nesprávne rozhodli, pričom najvyšší súd nevykonal nápravu. Ďalšia podstatná námietka sťažovateľky smeruje k procesnému pochybeniu všeobecných súdov.

16. Z uvedených dôvodov ústavný súd skúmal obsah sťažnosti a uznesenia najvyššieho súdu v spojitosti s predchádzajúcimi meritórnymi rozhodnutiami všeobecných súdov v tom smere, či konajúcim súdom zvolená interpretácia právnych predpisov nebola neodôvodnená až do takej miery, že by to mohlo mať za následok porušenie označených základných práv.

**K namietanému porušeniu označených článkov ústavy
rozsudkom okresného súdu**

17. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie označených základných práv rozsudkom okresného súdu, poukazuje na to, že v zmysle už uvedeného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy disponuje ústavný súd pri ochrane poskytovanej fyzickým alebo právnickým osobám len subsidiárnou právomocou. Zo subsidiárnej právomoci ústavného súdu vyplýva, že právomoc ústavného súdu nastupuje až vtedy, keď ochranu základných práv a slobôd nemôžu sťažovateľovi poskytnúť všeobecné súdy (I. ÚS 269/06). Ak sa pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľka sa môže ochrany základných práv alebo slobôd domôcť využitím dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred všeobecnými súdmi, ústavný súd takúto sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci (IV. ÚS 115/07).

18. Vzhľadom na uvedený princíp subsidiárnej právomoci ústavného súdu tak ústavný súd nedisponuje právomocou preskúmať rozsudok okresného súdu, pretože jeho rozhodnutie mohlo byť (a v tomto prípade aj bolo) preskúmané krajským súdom, a to na základe riadneho opravného prostriedku. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v časti vo vzťahu k rozsudku okresného súdu odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie. Ústavný súd sa tak v ďalšom priebehu predbežného prerokovania sťažnosti venoval len časti sťažnosti smerujúcej proti rozsudku krajského súdu a uzneseniu najvyššieho súdu.

**K namietanému porušeniu označených článkov ústavy
rozsudkom krajského súdu**

19. Ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti a preskúmaní rozsudku krajského súdu konštatuje, že krajský súd reagoval na argumentáciu sťažovateľky ústavne akceptovateľným spôsobom, z napádaného rozsudku je zrejmé, na základe akých právnych predpisov rozhodol a akými úvahami sa spravoval, pričom tie zhrnul v závere napádaného rozsudku takto:

«V prejednávanej veci z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobkyňa sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia, spočívajúceho v uhradených platbách za vyúčtovanie nákladov (špecifikovaných položiek) na byt na [REDACTED] za rok 2010, 2011 a 2012. Vlastníkom predmetného bytu v čase vyúčtovania bol žalovaný, ktorý vykonal vyúčtovanie a nájomcom bola žalobkyňa, ktorá uhradila náklady vyplývajúce z vyúčtovania. Po čiastočných späť vzatiach žaloby a jej zmene zostalo súdu vecne prejednať nárok, vyplývajúci z vyúčtovania nákladov za rok 2010, 2011 a 2012, vedený pod položkou „odmena ZV - zástupcom vlastníkov bytov“, „náklady na správu“ a „fond prevádzky, údržby a opráv“ a chybné účtované položky. Súd prvej inštancie rozhodol čiastočným rozsudkom o nároku, týkajúceho sa istiny položiek „odmena ZV - zástupcom vlastníkov bytov“, „náklady na správu“ a „fond prevádzky, údržby a opráv“ za rok 2010, 2011 a 2012. Zároveň vyslovil, že o zvyšku nároku - chybné účtovanej položke za rok 2011 a 2012, príslušenstve pohľadávok zo žalovaných súm a trovách konania rozhodne v konečnom rozsudku.

Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej inštancie postupoval správne, keď v danom prípade vyhodnotil položky účtované žalovaným ako „odmena zástupcom vlastníkov bytov“, „náklady na správu“ a „fond prevádzky, údržby a opráv“ ako položky, ktoré sa vzťahujú len na vlastníkov bytov. V tomto kontexte ich správne označil ako také, ktoré žalovaný účtoval bez právneho dôvodu, t.j. bez toho, aby vznikol záväzok žalobkyne na plnenie uvedené v týchto položkách, nakoľko žalobkyňa nebola vlastníkom bytu v rozhodnom období, ale jeho nájomcom. Súd prvej inštancie tak rozlíšil nájomný vzťah medzi prenajímateľom a nájomcom a vzťah medzi vlastníkom bytu a správcom bytového domu ako aj práva a povinnosti z nich vyplývajúce. Uvedené položky účtované žalovaným totiž nepredstavovali úhrady spojené s nájmom bytu, ale s jeho vlastníctvom, preto žalobkyňa nebola povinná tieto položky uhradiť. Nedôvodná je námietka žalovaného, že žalobkyňa, užívajúc aj spoločné časti a spoločné zariadenia domu, za toto užívanie odmieta platiť do fondu, z ktorého sa tieto časti a zariadenia udržiavajú, opravujú a modernizujú. Odvolací súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti, že žalovaný si v súvislosti s nákladmi spojenými s nájmom bytu už účtuje položky za výkon správy a do fondu opráv, a to na základe príkazu predsedu predstavenstva družstva.

Súd prvej inštalácie postupoval správne aj pri posúdení námietky premlčania vznesenej žalovaným. V desaťročnej premlčacej dobe sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí vtedy, keď bezdôvodné obohatenie bolo získané úmyselne. Úmysel (či už priamy alebo nepriamy) musí smerovať k bezdôvodnému obohacovaniu sa a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Nestačilo by teda, keby povinný získal bezdôvodné obohatenie neúmyselne a potom by si ho úmyselne ponechal. Ak nie sú splnené podmienky na desaťročnú premlčaciu dobu, platí trojročná objektívna premlčacia doba, a to aj v prípade, keď povinný získanie bezdôvodného obohatenia vôbec nezavinil. V konaní však nebolo nepochybne preukázané, že vyúčtovanie premlčaného nároku (za rok 2010) bolo vykonané až po právoplatnom rozhodnutí súdu v spore o nárokoch žalobkyne za predchádzajúce obdobie. Rozhodnutie Okresného súdu Bratislava III zo dňa 19.1.2010, č. k. 58C/130/2009-148 nadobudlo právoplatnosť (podľa tvrdení žalobkyne) dňa 13.4.2011. V konaní však nebolo preukázané, že moment úmyselného konania žalovaného, spočívajúceho vo vykonaní vyúčtovania nákladov na byt za rok 2010 nastal po právoplatnosti uvedeného rozhodnutia. Nemožno teda vyvodit', že družstvo spĺňalo podmienku, že v čase vzniku bezdôvodného obohatenia existoval jeho úmysel. Súd prvej inštalácie potom správne na daný prípad aplikoval trojročnú premlčaciu dobu a z dôvodu premlčania nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v platbách z vyúčtovania nákladov na byt za rok 2010 žalobu zamietol.

Nedôvodná je aj námietka žalobkyne, že odvolanie podané žalovaným podpísala za družstvo neoprávnená osoba. Podľa výpisu z Obchodného registra žalovaného, navonok koná za družstvo predseda a podpredsedovia alebo iný poverený člen predstavenstva. To znamená, že predseda môže konať za družstvo sám. Konanie aspoň dvoch členov predstavenstva podľa výpisu z Obchodného registra sa vzťahuje iba na právne úkony, ktoré si vyžadujú písomnú formu, pričom podanie odvolania nie je právny úkon. Predseda predstavenstva riadi bežnú činnosť družstva, z toho vyplýva, že bol oprávnený poveriť svojho zamestnanca zastupovať družstvo v konaní pred okresným aj krajským súdom.»

20. Ústavný súd vo vzťahu k tvrdeniu sťažovateľky o arbitrárnom posudzovaní veci samej konštatuje, že takéto tvrdenie sťažovateľky nemá oporu v odôvodnení napadnutého rozsudku, v ktorom sa krajský súd dôsledne vysporiadal so všetkými okolnosťami

rozhodnými pre svoje rozhodnutie. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom objasnil skutkový základ veci a aplikáciu právnej úpravy, ktorá nie je v rozpore s jej zmyslom a účelom. To platí aj k posúdeniu premlčacej lehoty, keď konajúce súdy na daný stav veci odmietli možnosť aplikácie desaťročnej premlčacej lehoty (v tomto smere istý nesúlad medzi odôvodnením okresného súdu, ktorý uvádzal dvojročnú subjektívnu lehotu a odôvodnením krajského súdu s akcentom na všeobecnú trojročnú lehotu je irelevantný). Nesúhlas sťažovateľky s uznesením krajského súdu nemôže sám osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto rozhodnutia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Ústavný súd nezistil žiadne ústavnoprávne vady napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré by odôvodňovali zásah v súlade s jeho právomocami, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

21. Ústavný súd neprisvedčuje ani námietke sťažovateľky týkajúcej sa nedostatočného zdôvodnenia napadnutého rozsudku, ústavný súd k tomu uvádza, že sťažovateľka v tomto konaní dostala odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

K namietanému porušeniu označených článkov ústavy uznesením najvyššieho súdu

22. Ústavný súd dáva za pravdu sťažovateľke v tom smere, že nepredložením doplnenia vyjadrenia v zákonom predpokladanej lehote najvyššiemu súdu boli porušené jej procesné práva. Na druhej strane nie každé porušenie procesných práv má za následok aj

porušenie základného práva garantovaného ústavou a dohovorom, zvlášť nie také porušenie procesného práva, ktoré v konečnom dôsledku nemôže ani len potenciálne priniesť pre účastníka priaznivejšie rozhodnutie. Nie je úlohou ústavného súdu vylepšovať odôvodnenie všeobecných súdov, resp. zrušovať ich rozhodnutia len s týmto cieľom. Ústavný súd nahliadajúc na uznesenie najvyššieho súdu naznačenou optikou navyše dopĺňa, že sa podrobne zaoberal napadnutým rozsudkom krajského súdu a vzhľadom aj na závery týkajúce sa rozsudku krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti aj vo vzťahu k napádanému uzneseniu najvyššieho súdu.

23. K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy ústavný súd uvádza, že jeho aplikácia sa v individuálnych sťažnostiach viaže na porušenie individuálne určeného základného práva alebo slobody sťažovateľa (porov. I. ÚS 34/96, II. ÚS 85/01, II. ÚS 167/04, z novšej judikatúry I. ÚS 509/2012, III. ÚS 87/2011, IV. ÚS 281/2012), a keďže ústavný súd nezistil porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva sťažovateľky na rovnaké zaobchádzanie podľa čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy.

24. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

25. Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre jej zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky, ktoré sú viazané na skutočnosť, že sťažnosti bude vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. októbra 2018